

Sygnatura akt VIII C 2075/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej K. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 589,67 zł (pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej K. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2075/17

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej K. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 589,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2017 do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 31 grudnia 2013 roku z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowy pożyczki nr (...). Na mocy przedmiotowej umowy do dyspozycji pozwanej zostały oddane środki pieniężne, które pozwany zobowiązał się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z powyższego zobowiązania. W dniu 30 listopada 2016 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-6)

W dniu 16 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. (postanowienie k. 6 v)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości.

W dniu 29 września 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nakaz ten zaskarżyła sprzeciwem w całości pozwana K. K. podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej i biernej, nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia oraz zarzut przedawnienia.

(nakaz zapłaty k. 26, sprzeciw k. 29-32)

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2017 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, kwestionując podniesione przez pozwaną zarzuty podniesione sprzeciwie od nakazu zapłaty i przywołując twierdzenia, które jego zdaniem przemawiają za zasadnością wytoczonego powództwa.

Na rozprawie w dniu 22 marca 2018 roku pełnomocnicy stron nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o jej terminie. (protokół rozprawy k. 61)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. K. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w C. umowę pożyczki nr (...), na mocy której otrzymała w dniu 31 grudnia 2013 roku kwotę 1.800 zł, zobowiązując się do jej zwrotu w 57 ratach tygodniowych w wysokości 61,20 zł, począwszy od dnia 7 stycznia 2014 roku. Łączna kwota zobowiązania pozwanej wyrażała się kwotą 3.488,40 zł. Pożyczka, o której mowa wyżej, nie została przez pozwaną spłacona. **(dowód: wniosek o udzielenie pożyczki k. 42-43, umowa pożyczki gotówkowej k. 44-45, okoliczności bezsporne)**

W dniu 30 listopada 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w C. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika K. K.. W załączniku do umowy cesji zadłużenie pozwanej na dzień zawarcia umowy cesji zostało określone na łączną kwotę 1.084,87 zł, z czego zadłużenie kapitałowe stanowiło – 508,49 zł. Pismem opatrzonym datą 14 grudnia 2016 roku powód powiadomił pozwaną o dokonanych przelewach wierzytelności. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy o przelew wierzytelności, o której mowa wyżej, wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 508,49 zł z tytułu należności głównej, 158,16 zł z tytułu odsetek oraz 418,22 zł z tytułu kosztów. (dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 30.11.2016 r. k. 16-19, załącznik do umowy przelewu wierzytelności k. 46-51, zawiadomienie k. 52, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 20, okoliczności bezsporne)

W dniu 19 lipca 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 30 listopada 2016 roku powód nabył od (...) S.A. wierzytelność wobec dłużnika K. K. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...). Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 589,67 zł, z czego jako należność główna kwota 508,49 zł oraz odsetki w kwocie 81,18 zł. (wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 21, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki gotówkowej nr (...), w ramach której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, którą to kwotę pozwana zobowiązał się zwrócić w 57 tygodniowych ratach, począwszy od dnia 7 stycznia

2014 roku. Pozwana K. K. nie wywiązała się z warunków umowy, wskutek czego niespłacona kwota w dniu 10 lutego 2015 roku (data spłaty ostatniej raty pożyczki) stała się wymagalna.

Pełnomocnik pozwanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut braku legitymacji czynnej i biernej, oraz zakwestionował wysokość zadłużenia pozwanej względem powoda, podnosząc iż powód nie przedstawił w tym zakresie żadnych dokumentów potwierdzających zasadność dochodzonego roszczenia. Nadto podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Po pierwsze, na podstawie zebranego materiału dowodowego w ocenie Sądu uznać należało, iż strona powodowa obaliła podniesiony przez pozwaną zarzut zarówno braku legitymacji czynnej i biernej oraz nieudowodnienia wysokości roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Na gruncie niniejszej sprawy powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, m.in. wnioskiem o udzielenie pożyczki, umową pożyczki nr (...) oraz umową cesji wierzytelności z dnia 30 listopada 2016 roku wraz z załącznikami. W ten sposób wykazał zarówno swoją legitymację czynną, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, które znajdowało oparcie w umowie zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem.

Ponadto Sąd nie podzielił zgłoszonego przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem, bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że roszczenie z tytułu umowy pożyczki nr (...) nie uległo przedawnieniu, gdyż powód wytoczył powództwo przed upływem 3-letniego terminu przedawnienia – roszczenie stało się wymagalne z dniem 10 lutego 2015 roku (data płatności ostatniej raty pożyczki). Tym samym powód wytaczając powództwo w dniu 20 lipca 2017 roku, przerwał bieg terminu przedawnienia, zgodnie z treścią art. 118 k.c., art. 120 § 1 k.c. i art. 123 § 1 pkt 1 Kodeksu cywilnego.

Reasumując, przeprowadzone postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu, dowiodło, że pozwana nie dokonała całości spłaty zaciągniętego zobowiązania z tytułu umowy pożyczki nr (...).

W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem, jakie Sąd Najwyższy przedstawił w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (w sprawie I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/ 76), zadaniem Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Jak już wskazano wyżej, powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, a pozwana, choć w treści sprzeciwu podnosiła zarzut braku legitymacji czynnej i biernej, jak i kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, to jednak nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń i w żaden sposób ich nie umotywowała (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), nie stawiała się również na rozprawie w dniu 22 marca 2018 roku, w konsekwencji twierdzenia pozwanej Sąd uznał za gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanej K. K. na rzecz powoda (...) Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 589,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana

według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości. Powód wygrał spór w 100 %, a pozwana przegrała w 100 %. Pozwana winna zatem zwrócić powodowi koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jego słuszných praw (art. 98 § 2 k.p.c.).

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powoda wykonywanego przez radcę prawnego w kwocie 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji